

Arrest

nr. 267 566 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. COPPENS
Noordlaan 78/3
9200 DENDERMONDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. COPPENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraanse staatsburger te zijn, geboren op (...) te Teheran in Iran.

Op veertienjarige leeftijd, in 2011, bracht uw vader u naar België omdat u in Iran van school gestuurd daar u weigerde deel te nemen aan het gebed. Na een tijdje bij uw zus gewoond te hebben te Essen, ging u op internaat terwijl u uw middelbare school afrondde. Op internaat zag u uw vrienden naar de kerk gaan, hetgeen uw aandacht trok en uw interesse voedde. In de winter van 2014, besloot een keertje mee te gaan naar de kerk. De vriendelijkheid van de aanwezigen en een gesprek met de pastoor

leidde ertoe dat u terug ging. Uw interesse groeide gestaag en toen de pastoor u vroeg of u zich wilde bekeren, stemde u eind 2015 toe. Enkele maanden later, op 16 mei 2016 liet u zich dopen.

U dacht dat uw verblijfspapieren vanzelf in orde zouden komen. Toen u in 2019 via een vriend echter te weten kwam dat een verzoek om internationale bescherming mogelijk is voor bekeerlingen, vatte u de koe bij de hoorns en diende u op 14 april een verzoek in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde aldaar een doodstraf te vrezen in Iran indien u zou moeten terugkeren naar het land.

Ter staving van uw verzoek om bescherming legt u volgende documenten neer: een afschrift uit het doopregister, een document in verband met uw consultatie bij uw advocaat, een rekening inzake uw inschrijvingsgeld aan de VUB, een attest van gezinssamenstelling in België, een ontvangstbewijs in verband met uw verblijfplaats en een foto van een flesje met doopwater.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u bij een terugkeer naar Iran een doodstraf te vrezen omdat u bekeerde tot het christendom (Notities persoonlijk onderhoud CGVS, 25/05/2021, p.7).

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat u op geen enkele manier uw identiteit en uw nationaliteit heeft aangetoond. U verklaart in dit kader dat uw paspoort vervallen was en u het kwijt bent (CGVS p. 5). Met betrekking tot uw Iraanse identiteitskaart of uw shenasnameh zegt u geen idee te hebben waar deze documenten zich bevinden (CGVS p. 5). U gevraagd hoe u denkt uw nationaliteit en uw identiteit te bewijzen volhardt u in uw these dat u geen Iraanse documenten kan voorleggen (CGVS p. 5). Tijdens uw interview bij de DVZ werd u nochtans op het hart gedrukt dat u al het mogelijke moet doen stukken te bekomen die uw identiteit, herkomst, reisweg en uw problemen aantonen (vragenlijst CGVS, 10/07/2019, voorafgaand advies). Dat u uw documenten mogelijks niet meer kon vinden (CGVS p. 5), neemt niet weg dat u via uw ouders alsnog een en ander had kunnen bekomen (CGVS p. 3). Van een asielzoeker kan overigens redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij alle demarches onderneemt om zijn/haar identiteit en nationaliteit te kunnen staven en dat hij/zij alle documenten aanbrengt die deze enigszins kunnen ondersteunen. Uit niets blijkt dat het voor u onmogelijk zou kunnen zijn om enig document ter staving van uw identiteit en nationaliteit over te maken aan het Commissariaat-generaal. Voorgaande ondergraaft dan ook sterk uw algemene geloofwaardigheid en doet uw verzoek om internationale bescherming geen goed.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u na uw bekering in 2016 nog drie jaar heeft gewacht om een beschermingsnood in uw hoofde aan te geven (CGVS p. 6,8,10). U verklaart dat u dacht dat alles vanzelf in orde ging komen tegen dat u achttien was en u niet wist dat er beschermingsmogelijkheden waren voor mensen die bekeerd waren (CGVS p. 6). Voorgaande is weinig ernstig. Niet alleen was u al achttien jaar oud toen u zich in 2016 liet dopen, van een hoogopgeleide jongeman als uzelf, mag er ook verwacht worden dat u zich deugdelijk zou informeren over uw situatie in België. U wist immers reeds in 2016 dat uw bekering een terugkeer naar Iran onmogelijk maakte (CGVS p.7,12,15). Dat u dan toch nog drie jaar wachtte en u zich niet onmiddellijk van internationale bescherming verzekerde is een laksheid die moeilijk met het hebben van een beschermingsnood te vereenzelvigen valt.

Verder verklaart u geen indicatie te hebben dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering (CGVS p. 6). U geeft aan als kind problemen gehad te hebben op school omdat u niet elke dag wilde bidden (CGVS p. 6). U mocht zich niet meer inschrijven, waardoor u uiteindelijk het land verliet richting België (CGVS p. 5, 6, 16). Er werd u gevraagd naar enig bewijs dat u daadwerkelijk van school werd gestuurd en u zich niet meer mocht inschrijven, waarop u stelt dat u zulk document in het Perzisch heeft gekregen maar dacht dat u het niet heeft meegenomen (CGVS p. 6). Tot op heden heeft u zulk document niet neergelegd, noch heeft u enige uitleg verschaft over het ontbreken ervan. Nochtans heeft u een regelmatig contact met uw ouders in Iran (CGVS p. 3). Gelet op het gebrek aan bewijs, kan u dan ook niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk problemen heeft ondervonden met de Iraanse autoriteiten omwille van uw verzet tegen de religieuze verplichtingen die u moest vervullen. Voor het overige legt u enkel een afschrift uit het doopregister en een flesje doopwater neer ter staving van uw bekering. Uit voorgaande kan slechts opgemaakt worden dat u op 14 mei 2016 gedoopt werd. Verder legt u geen enkel document neer waaruit mag blijken dat u sindsdien een christelijk engagement heeft

opgenomen en daartoe activiteiten heeft gehad in België. Evenmin toont u aan dat uw doopsel is ingegeven door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging.

Van een verzoeker die verklaart zich te hebben bekeerd, mag verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. U bent u er niet in geslaagd te overtuigen omwille van een diepe overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom. En dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst is het frappant te noemen dat uw kennis van de religie tot dewelke u zich heeft bekeerd miniem tot vrijwel onbestaande is, wat dan ook ernstige twijfels doet rijzen over de waarachtigheid van uw innerlijke bekering. Zo is het merkwaardig dat hoewel u gedoopt bent, u blijkbaar niet weet dat dit initiatie sacrament symbool staat voor het herboren worden (CGVS p. 11). Vrij van zonden. De overige sacramenten in het christendom blijkt u niet te kennen (CGVS p. 11). U verklaart uw eerste communie gedaan te hebben maar blijkt vergeten te zijn wat het juist is (CGVS p. 11). U legt hiertoe ook geen bewijs van neer (CGVS p. 11). Ook het gegeven dat Pinksteren de zondag voorafgaand uw persoonlijk onderhoud gevierd werd, blijkt u niet te weten (CGVS p. 12). Voorgaande feestdag vormt nochtans de geboorte van de kerk en is het moment dat de Heilige geest zich toont aan de volgelingen van Jezus. Er mag van u verwacht worden dat u dit zou weten, hetgeen niet het geval is (CGVS p. 12). Ook het gegeven dat Jezus tien dagen eerder naar de hemel trok weet u niet (CGVS p. 12). Voorgaande mag verbazen daar net de verhalen van Jezus uw interesse in het christendom hebben gevoed en u zelfs geruststelde (CGVS p. 9, 10). Sterker nog, u verklaart christelijke feestdagen gevierd te hebben maar kan niet zeggen dewelke (CGVS p. 12). Wanneer u deze vraag opnieuw krijgt, stelt u Pinksteren gevierd te hebben en het 'nieuwe jaar' (CGVS p. 13). Dat u Pinksteren gevierd zou hebben, is gelet op uw kennis van de feestdag alvast niet overtuigend. Wat betreft het nieuwe jaar blijkt u een nieuwe feestdag in de christelijke kalender gevonden te hebben. Kennelijk weet u zelfs niet wanneer Jezus het leven gelaten heeft en hoe deze dag genoemd wordt (CGVS p. 12). Zelfs zijn verrijzenis, toch wel een opmerkelijk moment binnen het christelijk geloof, kan u niet benoemen (CGVS p. 12). Ten overvloede kan u zelfs niet vertellen welke delen van de Bijbel u gelezen heeft (CGVS p. 13, 14). U kan zelfs geen hoofdstuk opnoemen (CGVS p. 14). Gelet op uw povere kennis werd u gevraagd wat u wel weet over het christendom, waartoe u onder andere verwijst naar de apostelen (CGVS p. 13). U gevraagd naar dewelke u kent, kan u slechts met vijf van de twaalf namen over de brug komen (CGVS p. 14). Dat een van hen, Judas, Jezus verraden heeft weet u blijkbaar ook niet (CGVS p. 14). Gelet op uw onvermogen om uw kennis tentoon te stellen, werd u alsnog de kans geboden om de zaken die u wel weet te vertellen (CGVS p. 16). U stelt echter het meeste vergeten te zijn. U tracht uw frappant gebrek aan kennis over de religie waar u zich doelbewust tot bekeerde, te verschonen door te stellen dat u reeds vijf tot zes jaar geleden gedoopt werd, u geen tijd heeft gehad om alles te herhalen, u al een jaar niet meer naar de kerk bent geweest, en u veel vergeten bent door uw studies (CGVS p. 11, 16). Voorgaande kan uw gebrek aan kennis echter niet vergoelijken. Van iemand die vanuit een oprechte overtuiging bekeerd is, mogen bovenstaande elementen als parate kennis gezien worden. Temeer omdat u stelt meer dan honderd keren naar de kerk geweest te zijn (CGVS p. 12), delen van het nieuwe testament heeft gelezen (CGVS p. 14) en een keer per week bidt door de Bijbel te lezen (CGVS p. 9). Overigens vormen deze elementen de hoekstenen van de religie die u aanhangt. Het gegeven dat u niet kan overtuigen met een deugdelijke kennis van uw nieuwe religie doet dan ook onverminderd afbreuk aan het geloof in uw bekering en zet uw verzoek om internationale bescherming verder op de helling. Een bekering is immers een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing waarbij er van iemand die bekeerd is verwacht mag worden dat hij een gedegen kennis over het geloof tot hetwelk hij zich bekeerd heeft aan de dag legt, quod non in casu.

Waar uw kennis reeds menig vraagteken zet bij uw bekering, moet er tevens op gewezen worden dat er vraagtekens gezet moeten worden bij de oprechtheid ervan. Een bekering is een dermate ingrijpende en fundamentele keuze in het leven van een persoon, zodat kan worden verwacht dat hieraan de nodige reflectie en studie zijn voorafgegaan, zodat u bij machte moet zijn om een verregaande toelichting te geven bij uw nieuwe geloofskeuze. U beperkt zich echter tot oppervlakkige verklaringen die geenszins enige indruk geven van een diepgaande geloofsovertuiging. Zo verklaart u op dit moment niet te bidden omdat het druk heeft met uw studies en uw werk, en omdat u al een jaar niet meer in de kerk bent geweest (CGVS p. 9). U gewezen op het gegeven dat u niet in noodzakelijk aanwezig hoeft te zijn in de kerk om te bidden, stelt in het weekend een keertje te bidden (CGVS p. 9). Wanneer u dan weer

gevraagd wordt om toe te lichten wat u juist doet, blijkt dat u louter wat in de Bijbel leest (CGVS p. 9). Dat u niet eens kan toelichten op welke wijze u uw gebed doet, doet de wenkbrauwen danig fronsen. Ook over de redenen waarom uw interesse in het christendom gewekt werd, blijft u op de vlakte. U verwijst in deze dat de mensen vriendelijk zijn, u helpen met eten en kledij en u zich welkom voelt (CGVS p. 9). Hoewel het goed mogelijk dat de vriendelijke en behulpzame kerkgangers u een welkom gevoel geven, mag er echter wel wat meer uitleg verwacht worden van u aangaande uw daadwerkelijke bekering. U komt niet verder dan het geruststellende gevoel dat u kreeg, de sfeer in de kerk en het lezen van de Bijbel (CGVS p. 9, 10). U gevraagd naar wat juist geruststelde, verwijst naar Jezus die veel mensen geholpen heeft, het gegeven dat hij de zonden van de mensheid op zich nam en zijn vriendelijkheid (CGVS p. 10). Gelet op uw kennis van Jezus zijn levenswandel, mag voorgaande enigszins betwijfeld worden. Dat u veel slechte dingen heeft meegemaakt in de islam, kan evenmin overtuigen. Er kan niet aangenomen worden dat u, die als moslim opgroeide, leefde onder de moslims en wiens ouders en zussen moslims zijn, de islam louter met ongeluk associeert. Dat de pastoor in uw kerk u op een bepaald moment vroeg of u zich wilde bekeren en u toestemde (CGVS p. 8), is bevreemdend. Er kan immers verwacht worden dat u uw priester, van wie u overigens de naam niet eens kent (CGVS p. 11), zou gevraagd hebben om u hierin te begeleiden zodoende u uw kennis en begrip van het christendom kon verfijnen alvorens zulke ingrijpende beslissing te nemen. Dergelijke antwoorden getuigen dan ook niet van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom evenmin kan u hiermee overtuigen van een oprechte bekering.

Voorgaande wordt versterkt door het gemak waarop u zich schijnbaar liet dopen. Zo blijkt u de beslissing voor uw doopsel genomen te hebben omdat uw priester u het had gevraagd (CGVS p. 11). Een bepaalde voorbereiding in aanloop naar uw doopsel heeft u blijkbaar niet gehad (CGVS p. 10). Evenmin volgde u Bijbellessen (CGVS p. 10). Sterker, u was niet eens in het bezit van een Bijbel (CGVS p. 10). Gelet op het belang van het doopsel als een van de heilige sacramenten binnen de katholieke kerk alsook de symboliek ervan – waarvan u zelf geen idee heeft (CGVS p. 11) – kan er verwacht worden dat u zich voorafgaand helemaal zou onderdompelen in uw nieuwe religie. De keuze voor het doopsel formaliseert immers uw keuze voor het christendom. Enige toewijding mag dan ook verwacht worden in het kader van een oprechte bekering. In uw hoofde is hier bezwaarlijk sprake van, hetgeen wederom vraagtekens zet bij uw bekering en het geloof dat u als christen door het leven gaat.

Eveneens blijkt dat uw toewijding en interesse in uw nieuwe religie in het algemeen zeer miniem is. Zo blijkt dat u niet eens een Bijbel in uw bezit had tot aan uw doopsel (CGVS p. 10). Van iemand die zich van een diepe overtuiging wil laten dopen, mag echter verwacht worden dat hij het heilige boek van zijn religie ten minste in zijn bezit zou hebben voorafgaand formeel toe te treden tot katholieke kerk. Vijf jaar na uw doopsel blijkt u echter nog steeds niet de volledige Bijbel gelezen te hebben (CGVS p. 14). U volgde tot op heden zelfs geen Bijbelstudie omdat u dacht dat het niet nodig was (CGVS p. 11, 12). Ook begeleiding tijdens uw bekeringsproces, blijkt u niet gehad te hebben (CGVS p. 12). U informeerde zich slechts via uw vriend en door informatie te zoeken op het internet (CGVS p. 12). Gelet op bovenstaande, eerder povere voorbereiding, dewelke naar voren komt in uw kennis, kan u dan ook niet overtuigen vanuit een diepgaande overtuiging bekeerd te zijn en deel te nemen aan christelijke geloofsactiviteiten in België. Voorgaande mag ook duidelijk weergegeven worden in uw kerkbezoeken. Zo verklaart u sinds de corona pandemie, niet meer in de kerk geweest te zijn (CGVS p. 6). Kennelijk blijkt u ook niet op de hoogte geweest te zijn dat de kerken in tussentijd open zijn geweest en er opnieuw kan deelgenomen worden aan vieringen (CGVS p. 6). Dat u dit niet zou geweten hebben omdat u geen coronanieuws meer volgt (CGVS p. 6), neemt niet weg dat een oprechte christen zich ten minste via zijn kerk op de hoogte zou houden van de mogelijkheden om zijn religie te beleven samen met zijn mede-gelovigen. Overigens blijkt uw kerkgang in de jaren voor de corona pandemie reeds beperkt (CGVS p. 9). Gelet op uw zeer beperkte geloofsbelevens in de voorbije jaren doet u hiermee eens te meer afbreuk aan het geloof in de oprechtheid van uw bekering en brengt u uw verzoek om internationale bescherming eens te meer in het gedrang.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw voorgehouden oprechte bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Uw deelname aan het christelijke leven in België en uw zeer summiere kennis van het christendom kunnen de conclusie dat uw beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een louter opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven niet weerleggen.

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren. Evenmin kan er gezien het duidelijk onoprechte karakter van uw bekering aangenomen worden dat u als bekeerling gezien zal worden door uw omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van uw deelname aan kerkvieringen.

Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben

gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Iran en uw bekering. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw afschrift uit het doopregister en uw flesje doopwater wijzen op een deelname aan bepaalde aspecten van het christelijke leven in België maar kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de toenadering die u in België tot het christendom zoekt niet oprecht en opportunistisch van aard is.

Het document in verband met uw consultatie bij uw advocaat heeft betrekking op de procedure voor uw verzoek om internationale bescherming maar toont verder geen beschermingsnood in uw hoofde aan.

Uw attest van gezinssamenstelling en het ontvangstbewijs in verband met uw verblijfsplaats bevestigt uw adres in België.

De rekening inzake uw inschrijvingsgeld aan de Vrije Universiteit van Brussel (VUB), heeft betrekking op uw studies in België.

Voor het overige legt u geen begin van bewijs neer dat uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst kan staven en een beschermingsnood zou kunnen rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten

enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Iran de doodstraf vreest omdat zij bekeerde tot het christendom (administratief dossier, stuk 4, map 'bijkomende informatie', notities CGVS, p. 7).

2.2.4. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees omwille van haar bekering tot het christendom. In het bijzonder wordt dienaangaande immers vastgesteld dat (A) haar algemene geloofwaardigheid wordt ondergraven door de vaststelling dat zij op geen enkele manier haar identiteit en haar nationaliteit heeft aangetoond; (B) zij na haar bekering in 2016 nog drie jaar heeft gewacht om een beschermingsnood in haar hoofde aan te geven; (C) verzoekende partij geen indicatie heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar bekering; (D) verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk problemen heeft ondervonden met de Iraanse autoriteiten omwille van haar verzet tegen de religieuze verplichtingen die zij moest vervullen; (E) zij weliswaar aantoonde dat zij werd gedoopt, doch geen enkel document neerlegt waaruit blijkt dat zij sindsdien een christelijk engagement heeft opgenomen en daartoe activiteiten heeft gehad in België; en (F) zij er niet in geslaagd is te overtuigen omwille van een diepere overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom, aangezien (i) haar kennis van het christendom miniem tot vrijwel onbestaande is, (ii) zij geen verregaande toelichting kan geven bij haar nieuwe geloofskeuze, (iii) het gemak waarmee zij zich schijnbaar liet dopen frappant is, en (iv) haar toewijding en interesse in haar nieuwe religie in het algemeen zeer miniem is. Op grond van voormelde vaststellingen concludeert verwerende partij dat de beleving van verzoekende partij van haar nieuwe geloofsovertuiging in België een louter opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven en dat zij derhalve niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren. Verwerende partij merkt nog op dat er gezien het duidelijk onoprechte karakter van haar bekering evenmin kan worden aangenomen dat zij als bekeerling gezien zal worden door haar omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van haar deelname aan kerkvieringen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die voormelde vaststellingen, die ondersteuning vinden in het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.5. Betreffende het betoog van verzoekende partij dat zij geen paspoort bij de Iraanse ambassade kan gaan aanvragen en dat ook vrienden of familie in haar land van herkomst bezwaarlijk de autoriteiten om documenten kunnen vragen, wijst de Raad erop dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat zulks van verzoekende partij verwacht wordt. Wel wordt er door verwerende partij terecht op gewezen dat uit niets blijkt dat het voor verzoekende partij onmogelijk is om enig document ter staving van haar identiteit en nationaliteit over te maken aan het Commissariaat-generaal. In het bijzonder wordt erop gewezen dat, waar verzoekende partij stelt dat zij geen Iraanse documenten kan voorleggen en dat zij haar documenten mogelijks niet meer kon vinden (notities CGVS, p. 5), zij via haar ouders alsnog een en ander had kunnen bekomen (notities CGVS, p. 3). Uit haar verklaringen blijkt evenwel nergens dat zij enige poging heeft ondernomen om bijvoorbeeld via haar ouders, waarmee zij nog contact heeft (notities CGVS, p. 3), documenten te bekomen die haar identiteit of nationaliteit kunnen staven. De vaststelling dat verzoekende partij geen enkele blijc geeft van enige ernstige poging tot het vergaren van bewijs inzake haar identiteit en nationaliteit en geen argumenten naar voren brengt die haar gebrek aan moeite om dergelijke documenten voor te leggen kunnen verschonen, hypothekeert wel degelijk reeds haar algemene geloofwaardigheid en de door haar beweerde nood aan internationale bescherming.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat zij slechts veertien jaar was toen zij door haar vader naar België werd gestuurd en dat *“(m)en (...) van een tiener in een vreemd land niet (kan) verwachten dat hij als een geschoolde autochtone volwassene zijn administratie en dossier opvolgt”*, treedt de Raad verwerende partij evenwel bij in de motivering dat van een hoogopgeleide jongeman als verzoekende partij redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij zich deugdelijk zou informeren over haar situatie in België. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt benadrukt, was verzoekende partij al achttien jaar oud toen zij zich in 2016 liet dopen en wist zij reeds in 2016 dat haar bekering een terugkeer naar Iran onmogelijk maakte. Derhalve getuigt het allerminst van een nood aan internationale bescherming dat verzoekende partij dan toch nog drie jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij het tegenstrijdig acht dat verwerende partij haar eerst verwijt dat zij drie jaar na haar doopsel heeft gewacht vooraleer om internationale bescherming te verzoeken doch vervolgens meent dat haar geloofsovertuiging een louter opportunistisch karakter heeft om op die basis de vluchtelingenstatus te bekomen, ziet de Raad evenwel niet in hoe deze vaststellingen tegenstrijdig zouden zijn. De Raad benadrukt dat het wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vrees omwille van haar bekering dat zij pas verzocht om internationale bescherming drie jaar nadat zij werd gedoopt en nadat in haar hoofde een concrete vrees bij terugkeer naar Iran ontstond. In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat het gegeven dat zij niet onmiddellijk na haar doopsel verzocht om internationale bescherming aantoonde dat haar bekering oprecht is, wijst de Raad er evenwel op dat in de bestreden beslissing omstandig wordt vastgesteld dat de toewijding en interesse van verzoekende partij in haar nieuwe religie sinds haar doopsel in 2016 zeer miniem is, zo blijkt ook uit haar zeer beperkte, tot bijna onbestaande kennis van het christendom. Tevens dient gewezen te worden op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen enkel document neerlegt waaruit blijkt dat zij sinds haar doopsel in 2016 een christelijk engagement heeft opgenomen en daartoe activiteiten heeft gehad in België. Gezien de vaststelling dat verzoekende partij sinds haar doopsel in 2016 geen of nauwelijks nog geloofsactiviteiten ontplooiden, kunnen er wel degelijk vraagtekens worden geplaatst bij haar beweegreden om zich te laten dopen.

2.2.8. Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij dat *“de Iraanse wetgeving en praktijken wel degelijk bijzonder streng en hardvochtig zijn voor bijvoorbeeld afvalligheid”*, gaat zij voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij haar bekering tot het christendom niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving of de Iraanse autoriteiten. Haar verwijzing naar de situatie in Iran voor bekeerlingen is dan ook niet dienstig.

2.2.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, voor het overige blijft steken in het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT